

RECENSIE HUMO - Gepubliceerd op 13 maart 2026

COMEDY ★★★★★

In 'Welkom ongemak' omarmt Wim Helsen met wonderlijk cabaret de awkwardness in zijn fantasie en in het echte leven

HUMO's comedyrecensent Jasper Van Loy trok naar de Arenbergschouwburg in Antwerpen voor 'Welkom ongemak', de nieuwe voorstelling van Wim Helsen. 'Tijdens zijn verhaal over een jogger golft de lach minutenlang door de zaal, puur vakmanschap is het.'

© Jens Baert voor Arenberg

'Smeerlappen!' riep **Wim Frans Helsen** vierentwintig jaar geleden als eerste woord van zijn eerste voorstelling 'Heden Soup!'. Sindsdien is het bij elke nieuwe voorstelling vrolijk afwachten welke openingszin de man nu weer uit zijn baard heeft getrokken. 'Zoals u ziet, ben ik alleen gekomen vandaag,' hoorden we hem ooit zeggen, en: 'Ik vind het nu al spijtig dat iedereen die hier zit, uiteindelijk dood zal gaan.'

'*Hallokidoki, Fritsiepietsies!*', de aftrap van 'Welkom ongemak', zit in diezelfde categorie: een frase die bij aanvang van de avond alleen maar de olijke absurditeit lijkt te dienen, maar waarvan je na dik anderhalf uur wonderlijk cabaret beseft dat die ene zin de hele voorstelling in zich draagt.

Om te beginnen: Helsens ‘flapdrang’, zoals hij zelf zijn neiging noemt om te spreken waar hij beter zou zwijgen. Hij heeft geen zin in de avond, vertelt hij, en vanuit die vaststelling rijgt hij de ene gênante ontmoeting aan de andere: in het ziekenhuis, in de supermarkt, in het park... Hij vertelt de anekdotes met aandacht voor ieder woord, constant op zijn stappen terugkerend voor losse bedenkingen of metagrappen over taal en sociale conventies.

© Jens Baert voor Arenberg

Met die losse vorm neemt Helsens het risico dat de aandacht versplintert, maar in eigen stad heeft de Antwerpenaar iedereen aan zijn lippen hangen. Hij blijft de lach maar opbouwen, tot die tijdens een verhaal over een jogger minutenlang door de schouwburg golft zonder stil te vallen: vakmanschap van de hoogste graad is het.

Fritsiepietsie is ook de naam waarmee de kleine Wim aan tafel werd gelokt als hij zich weer eens in de kast had verstoppt. De magisch-realistische kinderwereld die de grote Wim met een vingerknip oproept, botst met de volwassen werkelijkheid: **Dirk**, zijn oudere broer, is enkele jaren geleden uit het leven gestapt. Ook daar zit het ongemak waarnaar de titel van de voorstelling verwijst – dus niet alleen in Helsens flapdrang of zijn verrukkelijke, want rare imitatie van **Elvis** als een plat Antwerps sprekende schapenboer.

Helsen drukt zijn pijn niet uit in confessionele monologen, maar in metaforen. De belangrijkste is die van de tekst en dat niemand zich eraan lijkt te houden, zoals ook het leven niet met een scenario komt. Zijn eigen uitgeschreven plan, dat hij halverwege ‘Welkom ongemak’ voor het eerst introduceert en tot op het einde meeneemt, is een geforceerde poging om dat uit te leggen. Ook zonder dat papiertje was het helemaal helder: het leven komt niet met een gebruiksaanwijzing en rouwen doe je altijd freestyle. Plots is de jogger een Jood, plots is je grote broer dood.

© Jens Baert voor Arenberg

Over het onwaarschijnlijk slimme einde kan ik alleen maar zeggen dat Helsen zingt, naast zijn laatste paar grappen ook nog wat ongemak bewaart voor het absolute slot, en voorts iets heeft bedacht wat ik nog geen enkele van zijn collega's ook maar ongeveer heb zien doen: zijn eigen manier om een show vol ongemak – uit Helsen's leven én fantasie gegrepen – perfect af te ronden.

Hij blijft de maat der dingen, ook na een kwarteeuw carrière. 'Welkom ongemak' is vintage Helsen, maar niet nostalgisch, snijdt diep zonder tranen te trekken en geeft ons zin om zijn vorige shows nog eens allemaal te bekijken. Meer zelfs, we zijn er al aan begonnen. 'Smeerlappen!'